

Eha Veem

VAREMEROHI

LESKEDE KLUBI

Toimetanud Mari Karlson
Kujundanud Tuuli Aule

© Eha Veem ja Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-782-1

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Kõik sündmused, kohad ja tegelased on välja mõeldud
ning sündmused, mis toimuvad Eestimaa tuntud paikades,
ei ole tegelikult seal aset leidnud.

Autor

1. PEATÜKK

„See potsik on nüüd tühi,“ teatas Rolf ja torkas pintsli veenõusse. Oli ilus maikuu kolmapäev ja Rolf oli läinud kohtunik Armin Berklundile appi maja värvima. Õieti küll suvilat, kuid töö spetsiifikas polnud erilist vahet. Armin oli otsustanud munarebukollase kasuks, mitte maamuna värvi tumeda, vaid tavalise, peaaegu elevandiluu karva. Piirdelauad ja aknaraamid võõbati valgeks. Need olid juba ühe värvikorra saanud nagu kogu majagi. Nüüd oli käsil teine ring.

„Eks me peamegi väikese vahe sisse tegema,“ arvas majaomanik ja vilksas soojalt paitava päikese poole vaadata. „Ootame, kui päike mõned sammud edasi astub. Järgmist seinu me praegu värvida ei saa.“

„Kas Lilleväljad jäid lõpuks su värvivalikuga rahule?“ uuris Rolf, kui nad tuppa astusid, et tekkinud tööseisakut keha kinnitamiseks ära kasutada.

„Enam-vähem,“ naeris kohtunik Berklund. „Eks nad oleksid ikka tahtnud siia-sinna midagi omalt poolt lisada, mõned merikarbid või kõrkjad või mis nad siin välja pakkusid, aga ma keeldusin kategooriliselt. Ega mul mingi nukumaja ole. Lihtne, tagasihoidlik elamine. Õige mul vaja, et hordide kaupa turiste siin pilte klõpsutama hakkaks. Privaatsust enam üldse poleks. Lillevälju see loomulikult ei häiri. Otse vastupidi. Nad on üliuhked, et pildid nende segasummasuvilast on juba otsaga Ameerikassegi jõudnud.“

Kohtunik Berklund pani pelmeenivee keema ja hakkas lihtsaks eineks lauda katma. Nühkinud vannitoas käed enam-vähem puhtaks, viskas Rolf ennast mõnusalt diivanile lösakile ja lasi sõbral toimetada. Kohtunik Berklundi ilmumine Parmojale ja liitumine nende

tagasihoidliku klubiga oli Rolfi elu märgatavalt lihtsamaks teinud. Leskede klubi ainukese meesliikmena tuli temal varem kord Saima, kord Emma või siis ödede Lilleväljade juures jõu ja nõuga abiks olla. Nüüd oli tal kaasa võtta Armin, kes küll kõikide töödega veel päris hästi hakkama ei saanud, kuid oli innukas õpilane.

„Aitab tukkumisest, tule sööma!“ kuulis Rolf läbi unerammes- tuse. Oli ta tõesti endalegi märkamatuks tukkuma jäänud? Pelmeeni- dele lisaks pakuti peedi-küüslaugusalatit.

„Lõika siit murulauku ja tilli peale!“ kamandas Armin ja andis Rolfile pundi rohelist. „Oma aiast,“ lisas ta uhkelt.

Kui nad pärast ühisel nõul toimetatud lauakoristamist ja nõude- pesu õllepudelikud elutoas lahti korkisid ja Armin oli piibu tossama pannud, märkas Rolf, et kohtunik oli kuidagi mõtlik. Ta avas juba suu, et küsida, kas sõbral on mingi mure, kui too raamatu- riilult veidi räsitud välimusega ümbriku võttis ja sellest ruudulise vihikulehe välja tõmbas.

„Mul on sulle üks jutt,“ alustas kohtunik Berklund tavatult eba- levalt. „Tegelikult võtsin ma tükk aega hoogu, et sulle ... teile sel- lest rääkida.“ Ta suunas pilgu aknast välja puude vahelt paistvale merele ja popsutas mõtlikult piipu. Rolf nägi, et kohtunikul oli raske oma sisseharjutatud mul-on-kõik-korras tugeva mehe rollist välja astuda ja rääkida kellelegi millestki päris isiklikust. Ta ei kiirustanud sõpra tagant.

„Võtsite mind lahkesti oma klubi, LESKEDE klubi liikmeks, aga tegelikult ma ei teagi, kas ma olen ikka päriselt lesk või ei ole,“ sõnas kohtunik viimaks ohates. Ja võtnud veel veidi hoogu, hakkas ta ümbrikku näperdades jutustama. Kohtuniku naine Taimi oli olnud aastaid ajakirja Maakiri peatoimetaja. Viis aastat tagasi, ühel tavalisel vihmasel septembrikuu neljapäeval oli ta tööpäeva lõppedes toimetu- sest lahkunud ja nagu õhku haihtunud. Et tegemist oli just vihmasel

sügisõhtuga, sai kohtunik teada hiljem. Ta ise oli sel ajal teisel pool ookeani tööreisil. Kui tütar talle mitu päeva hiljem helistas ja kurtis, et ema telefon ei vasta ja et teda pole ei tööl ega kodus, käskis kohtunik sellest otsekohe politseile teada anda ja lendas esimesel võimalusel Eestisse. Vaatamata sellele, et nii kohtunik Berklund kui tema kolm last olid pannud mängu oma positsiooni ja tutvused, jooksid kõik uurimisel saadud niidiotsad liiva. Taimi auto seisis toimetuse ees parklas, kuid naine ise oli jäljetult kadunud.

„Sügisel saab viis aastat. Kui selleks ajaks Taimist mingit elumärki või surnukeha leitud ei ole, kuulutatakse ta kohtu kaudu surnuks,“ lõpetas kohtunik Berklund kurvalt.

„Ja praeguseks ei ole temast midagi kuulda?“ küsis Rolf, et lihtsalt midagi öelda.

„Ei. Temast ei ole, aga kui ma üleile linnas käisin, leidsin postkastist sellise kirja.“ Kohtunik ulatas ruudulise paberilehe, mida ta koos ümbrikuga käes oli hoidnud, üle laua Rolfile.

„Kohtunik Berklundile,“ luges Rolf. „Kui tahate teada, kes on süüdi teie naise kadumises, tulge neljapäeval kell 12 Kuntsli tallu. Politseid ärge asjasse segage. Tulge üksi. Teil pole midagi karta. Heasoovija.“

„Kas sul on aimu, kes see niinimetatud Heasoovija olla võiks?“ venitas Rolf mõtlikult, kui oli lühikese konarlikus käekirjas kirjutatud sedeli läbi lugenud.

„Ei, mitte kõige vähematki. Kammisime kõik inimesed, kellel võinuks mingeidki andmeid Taimi liikumiste kohta olla, tookord läbi, kuid tulemusteta. Kas siis keegi neist on nüüd ärganud? Ja miks just nüüd?“ oli kohtunik nõutu.

„Tegemist on nähtavasti inimesega, kellel arvutit ei ole või ei oska ta seda kasutada,“ pakkus Rolf. „Kui ta tahaks oma identiteeti varjata, oleks kiri arvutis trükkida ja välja printida igat pidi ohutum.“

Kirjatööd tuleb tal nähtavasti haruharva ette, sest korralikku kirja-paberit tal kodus pole ja käekirigi jätab kõvasti soovida. Peab siiski tunnustavalt märkima, et kuigi paber on mingist vanast vihikust välja rebitud, on ta näinud ometi vaeva ja serva kääridega tasaseks lõiganud. Päris ükskõikne ta kirja väljanägemise suhtes seega ei ole. Mida sa kavatsed sellega ette võtta?“

„Eks ma pean iseenesestki mõista sinna Kuntsli tallu minema. Äkki näkkab. Vaatasin juba internetist järele, kus see asub. Kusagil Rapla kandis, nii et eriti kaugele pole vaja sõita,“ oli kohtunik otsusekindel.

„Neljapäev on juba homme,“ tuletas Rolf meelde. „Üksinda ma sind sinna mingil juhul ei lase. Kas sa oled juba Tihase loo unustanud?“

„Tegelikult ma mõtlesingi, et ehk oled nõus minuga kaasa tulema. Ma ei karda. Mis seal ikka päise päeva ajal juhtuda saab. Aga nii igaks juhuks,“ vabandas Armin kiiresti. „Kirjas on küll mainitud, et ma tuleksin üksi, aga küll me midagi välja nuputame, et see Heasoovija kahtlustama ei hakkaks.“

2. PEATÜKK

„Mulle tundub, et hakkame kohale jõudma,“ sõnas Rolf, kes oli kohtunikule nii kaardilugeja kui turvamehe eest, hoolega ümbrust uurides. „Mina peaksin vist nüüd siin kusagil maha minema ja meie eesmärgile ringiga lähenema. Mis sa arvad?“

„Ma arvan, et istu esialgu tagaistmele ja heida pikali, et sind aknast näha ei oleks. Ma söidan aeglaselt talust mööda. See peaks kaardi järgi otsustades päris tee äärde jääma. Vaatame, millega üldse tegu on ja siis peame plaani.“

„Kuule, see on ju päris uhke elamine,“ kommenteeris Armin, kui Rolf ennast tagumisele istmele ära peitnud ja auto mõnda aega vaikselt edasi veerenud oli. Arvata kolmekümnendatel ehitatud ja värskelt renoveeritud kahekordne valgete verandadega puidust elumaja andis tunnistust, et tegemist oli keskmisest jõukama inimesega. Suure hooldatud krundi teises servas paiknes veel mitu majaga harmoneeruvat abihoonet.

„Ühtegi inimhinge ei paista siin küll olevat. Ei autot ega mingit muud sõiduvahendit. Jumalast vaikne. Ei tea, kas mind on ninapidi veetud?“ lausus kohtunik kahtlevalt Rolfile, kes siiski kiusatusele vastu polnud suutnud panna ja ettevaatlikult välja piilus. Kohtunik peatas auto majast veidi eemal teeservas.

„Mida me siis teeme?“ tahtis Rolf teada, kui oli jälle sõbra kõrval istet võtnud. „Kas asi tundub kahtlane?“ Pidanud veidi omavahel aru otsustati jätta auto sinna, kus see parasjagu oli, hargneda ja läheneda majale erinevatest külgedest – kohtunik peavärvast ja Rolf krundi taha jääva metsatuka kaudu.

„Levi on siin igatahes olemas,“ konstateeris Rolf telefoni näppides. „Helista, kui abi vajad!“

Kümme minutit puudus kaheteistkümnest, kui kohtunik valge aiavärava avas ja Kuntsli talu õuele astus. Ta peatus hetkeks ja vaatas kahtlustavalt ringi, kuid kõik oli endiselt vaikne. Ei kurjalt haukuvaid koeri ega inimesi. Ainult linnud sädistasid üksteise võidu eemal metsas ja töökad mesilased sumisesid muru sees kasvavatel margareetadel. Kohtunik proovis kõigepealt õnne hoovipoolse verandauksega. See oli lukus. Sama saatus tabas teda ka teisele poole maja jääva peaukse juures. Ka kõrvalhoonete ukсед olid kindlalt kinni. Armin Berklund seisis nõutult keset muruplatsi ega osanud enam midagi ette võtta. Kas keegi viskab tema kulul halba nalja? Vahest on ta hoopistükkis vales kohas, aga ühtegi teist Kuntsli talu kaardirakendusest igatahes ka välja ei tulnud. Korraga andis telefon püksitaskus väri naga märku, et kellelegi on teda just nüüd väga vaja.

„No kuidas sul seal olukord on?“ kuulis Armin Rolfi summutatud häält. „Oled oma Heasoovijaga kokku saanud?“

„Siin pole küll hingelistki,“ sõnas kohtunik pettunult. „Ma hakkas kahtlustama, et keegi teeb lihtsalt nalja.“

„Sa pead hoopis siia tulema,“ arvas Rolf. „Siin on üks vana karavan, tead küll, selline ratastel haagissuvila, ja paistab, et selles elab keegi. Võib-olla osutub tema sinu Heasoovijaks.“

Teinud enam-vähem kindlaks, millises suunas ta peaks minema, et Rolfi ja niinimetatud karavanini jõuda, hakkas kohtunik otsima mõnd teerada, mis teda sihile võiks viia. Kõrvalhoonete tagant leidis ta väikese jalgvärava, kust kitsas rada üle oja ehitatud laudadest sillakese metsa viis. Kaugele polnud tal vaja minna. Juba märkaski ta väikeses männitukas kõssitavat haagissuvilat ning veidi kaugemal põõsaste vahelt välja piiluvat ja ägedasti kätega vehkivat Rolfi. Kohtunik laskis end kummargile ja hiilis vargsi sõbra juurde.

„Ma ei ole küll kedagi liikumas näinud,“ seletas Rolf sosinal, kui oli kohtunikuga kaugemale põõsastesse varjunud, „aga maja taga on must prügikott ja siia-sinna ka toidujäätmeid visatud. Mine uuri asja! Mina jään esialgu siia ning hoian sinul ja karavanil silma peal.“

Et enam polnud mõtet ennast varjata, ajas kohtunik Berklund selja sirgu ning suundus otsejoones haagissuvila poole. Ta koputas valjult ja nõudlikult uksele. Seest oli kuulda kobinat, mingi nägu vilksatas pisikesel aknal ja uks avanes. Lävel seisis habetunud, väga kõhn keskealine mees, seljas määrdunud kampsun, mille peal ebamäära- st karva lohvakas pintsak, ja jalas viledaks kulunud teksased.

„Ah, ikka tulite, kohtunikuhärra!“ sõnas ta tervituse asemel ning silmitses kohtunikku pikalt ja hindavalt. „Jäite nädala jagu hiljaks. Ma ei oodanudki enam.“ Pidanud hetke aru, astus mees paarist kipakast trepiastmest alla, sulges ukse, andes sellega mõista, et sisse külalisel asja ei ole, ja hakkas midagi seletamata majakese taha minema. Seal paarist puunotist ja laudadest kokkuklopsitud pingil istet võttes andis ta kohtunikule käeviipega märku end vabale pingipoolele istutada. Kohtunik tänas oma Heasoovijat mõttes, et tollel oli taiplikkust jutuaajamine värskes õhus maha pidada: mees haises pesematuse ja alkoholi järele. Pisikeses sumbunud õhuga haagissuvilas oleks see kohtunikult kindla peale parasjagu eneseületamist nõudnud. Armin Berklund võttis ennast kokku ega teinud teist nägugi. Oli ju vaja teada saada, mida mehel talle öelda on.

„Mida te sellega silmas pidasite, et ma jäin nädala jagu hiljaks?“ küsis kohtunik, et kusagilt alustada. „Ma sain teie kirja, kui see ikka on teie saadetud kiri, alles mõned päevad tagasi kätte. Olin maal.“

„Muidugi, muidugi,“ õiendas mees vabandavalt. „Ma ei tulnud selle peale. Aga tänu igatahes, et üldse vaevaks võtsite tulla. Minu nimi on Jaagup Padrik. Kas pole sobilik nimi?“ Mees heitis pilgu ümberringi ja muigas sapiselt.